

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **L. M.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Skoumalem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 737, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 4. 2005, č. j. 30 Az 67/2004 - 23,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna JUDr. Tomáše Skoumala, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 737, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 8. 4. 2005, č. j. 30 Az 67/2004 - 23 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 4. 2004, č. j. OAM-883/VL-10-K04-2004, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a současně rozhodnuto tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 citovaného zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě obecně namítal, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné v celém rozsahu. Stejně tak obecně vytýkal, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a nemohl tak ani správně posoudit žádost o azyl po právní stránce, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné, čímž porušil ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 citovaného zákona, v důsledku čehož nemohl usuzovat na skutkové a právní otázky, které potřeboval odpovědět a posléze, že správní orgán vydal rozhodnutí, které nevyplývá ze zjištěných podkladů. Konečně pak uvedl, že jeho problémy jsou zdánlivě soukromého charakteru, ale na Ukrajině je přesně taková tíživá situace, kterou popisuje Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaná Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, konkrétně v článku 43 a 53. Z toho dovodil, že různě se uplatňující aspekty mohou ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, věc mu vrátil k dalšímu řízení a přiznal podané kasační stížnosti odkladný účinek.

Jelikož kasační stížnost neobsahovala konkrétní skutkové a právní důvody, pro které rozsudek krajského soudu napadá, vyzval krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 9. 9. 2005, č. j. 30 Az 67/2004 - 43, aby do 1 měsíce od doručení tohoto usnesení uvedl v kasační stížnosti důvody, pro které napadá rozsudek krajského soudu, jež musí být obsahově popsány a podřazeny důvodům uvedeným v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně v tomto usnesení poučil stěžovatele, že pokud nebude kasační stížnost ve stanovené lhůtě v naznačeném směru doplněna, bude odmítnuta (§ 37 odst. 5, § 106 odst. 1 s. ř. s.).

Toto usnesení bylo doručeno dne 13. 9. 2005 krajským soudem ustanovenému advokátovi JUDr. M. P., který však dne 6. 10. 2005 požádal o zrušení ustanovení zástupcem, protože mu stěžovatel neposkytoval žádnou součinnost. Usnesením krajského soudu dne 12. 10. 2005, č. j. 30 Az 67/2004 - 46, které nabylo právní moci dne 20. 10. 2005, byl JUDr. M. P. zproštěn zastupování stěžovatele a současně byl tímto usnesením ustanoven stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. T. S. Usnesením krajského soudu ze dne 25. 10. 2005 byl stěžovatel opět vyzván k doplnění kasační stížnosti způsobem uvedeným v usnesení ze dne 9. 9. 2005 a současně mu byla prodloužena lhůta k doplnění o další měsíc. Toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 2. 11. 2005. Tento zástupce po nahlédnutí do spisu dne 14. 11. 2005 sdělil krajskému soudu, že se pokoušel navázat se stěžovatelem prostřednictvím pošty dvakrát kontakt, ale bezvýsledně a že bez kontaktu s ním není schopen uvést konkrétní důvody kasační stížnosti. Krajský soud pak ještě dopisem ze dne 2. 12. 2005 vyzval stěžovatele, aby kontaktoval ustanoveného zástupce a poskytl mu potřebné informace do 2 týdnů od doručení výzvy, ale marně přesto, že byl upozorněn na možnost odmítnutí kasační stížnosti. V důsledku popsané nesoučinnosti a pasivity stěžovatele nebyla kasační stížnost doplněna podle požadavku krajského soudu.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., kromě obecných náležitostí podání, musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

I v řízení o kasační stížnosti platí přísná dispoziční zásada, která je vyjádřena v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., které ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným a soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí. Nepostačí proto, vytyká-li kasační stížnost obecně, že zákon byl porušen a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

V kasační stížnosti však stěžovatel vytýká pouze obecně nezákonný postup správního orgánu. Kasační stížnost tedy neobsahuje žádné skutkové a právní důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu a chybí v ní tudíž tvrzení konkrétních důvodů, pro něž je tento rozsudek napadán. Tato vada ovšem brání věcnému projednání kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem, protože z ní není zřejmé po jakých stránkách má tento soud napadený rozsudek přezkoumat.

Jelikož stěžovatel byl krajským soudem vyzván k odstranění vad kasační stížnosti a současně byl upozorněn na možnost odmítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku, pokud nebudou vady ve stanovené lhůtě odstraněny, Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost odmítl, protože k odstranění vad kasační stížnosti vůbec nedošlo a nadále obsahuje takové vady, jež brání pokračování v řízení (§ 37 odst. 5 za použití ustanovení § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti krajským soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Nejvyšší správní soud určil odměnu za zastupování stěžovatele ustanovenému advokátovi ve výši 1075 Kč, jež se sestává z jednoho úkonu právní služby po 1000 Kč podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za použití ustanovení § 11 odst. 3 téže vyhlášky (nahlížení do spisu) a jednoho režijního paušálu po 75 Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu